

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι διατάξεις αφενός της καταρτισθείσας στη Γενεύη κατά την 28-7-1951 Συμβάσεως περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων και αφετέρου του υπογραφέντος στη Νέα Υόρκη κατά την 31-1-1967 και έχοντος σχέση με τη νομική κατάσταση αυτών πρωτοκόλλου, που κυρώθηκαν με το άρθρο μόνο του νόμου 3989/1959 και του αναγκαστικού νόμου 389/1968 αντιστοίχως, αποτελούν, σύμφωνα με τη ρύθμιση του άρθρου 28§1εδ.α του Συντάγματος, τμήμα της ελληνικής έννομης τάξεως και κατισχύουν κάθε αντίθετης νομοθετικής διατάξεως. Από τις ρυθμίσεις των άρθρων 1§4α.2 και Π§2 αντιστοίχως των ως άνω συμβάσεως και πρωτοκόλλου προκύπτει ότι πρόσφυγας θεωρείται το πρόσωπο, το οποίο, φοβούμενο ότι θα υποστεί διώξεις λόγω της φυλής, της θρησκείας, της ιθαγένειας αυτού, του γεγονότος ότι ανήκει σε ορισμένη κοινωνική ομάδα ή των πολιτικών του πεποιθήσεων, αφενός ευρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειας αυτού και αφετέρου δεν μπορεί ή, ένεκα φόβου, δε θέλει να επικαλεσθεί την προστασία της προαναφερθείσας χώρας. Οι διατάξεις των άρθρων 31§1, 32§1 και 33§1 της προδιαληφθείσας συμβάσεως ορίζουν αντιστοίχως ότι: α) «αι συμβαλλόμεναι χώραι δεν θα επιβάλλουν ποινικάς κυρώσεις εις πρόσφυγας λόγω παρανόμου εισόδου ή διαμονής εάν ούτοι προερχόμενοι απ' ευθείας εκ χώρας ένθα η ζωή και η ελευθερία αυτών ηπειλείτο εν τη έννοια του άρθρου 1, εισέρχονται ή ευρίσκονται ήδη επί του εδάφους αυτών άνευ άδειας, υπό την επιφύλαξη πάντως ότι ούτοι αφ' ενός μεν θα παρουσιασθούν αμελητί εις τας αρχάς αφ' ετέρου δε θα δώσουν επαρκείς εξηγήσεις περί της παρανόμου αυτών εισόδου ή διαμονής», β) «αι συμβαλλόμεναι χώραι δεν θα απελαύνουν πρόσφυγας νομίμως διαμένοντας επί του εδάφους των, ει μη μόνον διά λόγους εθνικής ασφαλείας ή δημοσίας τάξεως» και γ) «ουδεμία συμβαλλόμενη χώρα θα απελαύνει ή θα επαναπροωθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο πρόσφυγας, εις τα σύνορα εδαφών ένθα η ζωή ή η ελευθερία αυτών απειλούνται διά λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων». Επομένως, οι προπαρατεθείσες τρεις ρυθμίσεις διακωλύουν, όπως προκύπτει από τη διατύπωσή τους, την εφαρμογή των συνεπειών των άρθρων 83§1εδ.α Ν. 3386/2005 και 29§7 Ν. 4251/2014 σε πρόσωπα που έχουν την ανωτέρω ιδιότητα του πρόσφυγα, θεσπίζοντας προσωπικό λόγο απαλλαγής του δράστη των προμνημονευθεισών πράξεων από τις προβλεπόμενες εκ των προαναφερθέντων νόμων ποινές. Δυνάμει επίσης της διατάξεως του άρθρου 2§1στοιχ.γ του Ν. 3386/2005 και του Ν. 4251/2014, οι ρυθμίσεις των νόμων αυτών δεν τυγχάνουν, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά σε επιμέρους διατάξεις τους, εφαρμογής, μεταξύ άλλων κατηγοριών προσώπων, στους πρόσφυγες και στα πρόσωπα που έχουν υποβάλει αίτηση για την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα, υπό την έννοια της προδιαληφθείσας Συμβάσεως της Γενεύης του 1951

(βλ. ΑΠ 470/2011, ΠοινΧρ 2012, 177). Σύμφωνα περαιτέρω με τους ορισμούς του άρθρου 2 περ.δ,στ π.δ. 113/2013 «Καθεστώς του πρόσφυγα: ενιαία διαδικασία αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς», που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/ΕΚ, τέθηκε σε ισχύ από την 14-6-2013 και αντικατέστησε το προηγούμενο σχετικό π.δ. 114/2010, αφενός «αιτών διαθνή προστασία» ή «αιτών άσυλο» είναι ο αλλοδαπός ή ανιθαγενής, ο οποίος δηλώνει προφορικά ή εγγράφως ενώπιον οποιασδήποτε ελληνικής αρχής, στα σημεία εισόδου στην ελληνική επικράτεια ή εντός αυτής, ότι ζητεί άσυλο ή επικουρική προστασία στην Ελλάδα ή με οποιονδήποτε τρόπο αιτείται να μην απελαθεί σε κάποια χώρα εκ φόβου διώξεως ένεκα φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, κατά τη Σύμβαση της Γενεύης, ή επειδή κινδυνεύει να υποστεί σοβαρή βλάβη σύμφωνα με το άρθρο 15 π.δ. 96/2008, και αφετέρου «πρόσφυγας» είναι ο αλλοδαπός ή ο ανιθαγενής, στο πρόσωπο του οποίου πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 1 της Συμβάσεως της Γενεύης, ενώ η σοβαρή βλάβη κατ' άρθρο 15 π.δ. 96/2008 συνίσταται σε: α) θανατική ποινή ή εκτέλεση, β) βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία του αιτούντος στη χώρα καταγωγής αυτού, ή γ) σοβαρή προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας αμάχου λόγω βίας ασκούμενης αδιακρίτως σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης συρράξεως. Μέσω της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 5 π.δ. 113/2013 προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι η παράδοση ή η έκδοση δεν πρέπει να οδηγεί σε έμμεση ή άμεση επαναπρώθηση του ενδιαφερομένου κατά παράβαση της ρυθμίσεως του άρθρου 33§1 της Συμβάσεως της Γενεύης ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 15 π.δ. 96/2008. Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 περ.ε π.δ. 141/2013 «Διεθνής προστασία αλλοδαπών, ανιθαγενών - ενιαίο καθεστώς για πρόσφυγας Οδηγίας 2011/95/ΕΕ», «πρόσφυγας» είναι ο αλλοδαπός, ο οποίος, συνεπεία βέσιμου φόβου διώξεως ένεκα φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, ευρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν μπορεί ή, εξαιτίας του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας, ή ο ανιθαγενής, ο οποίος, ευρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προμνημονευθέντες λόγους, δεν μπορεί ή, ένεκα του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να επιστρέψει σ' αυτήν, ενώ διά της ρυθμίσεως του άρθρου 21§1 του ίδιου προεδρικού διατάγματος ορίζεται ότι «οι αρμόδιες αρχές σέβονται την αρχή της μη επαναπρώθησης σύμφωνα με τις διεθνείς

την έννοια των προεκτεθεισών ρυθμίσεων, στην οποία παραδεκτώς υποβάλλεται αίτημα ασύλου, συνιστά επίσης το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου προσάγεται ως κατηγορούμενος ο αιτών άσυλο αλλοδαπός ή ανιθαγενής (βλ. ΕφΑγ 47/2006, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μέσω των ως άνω διατάξεων αναγνωρίζεται λοιπόν από τον ίδιο το νομοθέτη ότι οι πρόσφυγες πράττουν παρά το νόμο περί αλλοδαπών, ευρισκόμενοι σε κατάσταση ανάγκης αίρουσα τον άδικο χαρακτήρα των εν θέματι πράξεων αυτών (ά. 25 ΠΚ) ή, τουλάχιστον, τον καταλογισμό τους (ά. 32 ΠΚ), όπερ διαπιστώνεται in concreto επί τη βάσει της σταθμίσεως, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της εκάστοτε περιπτώσεως, μεταξύ των προστατευόμενων προσωπικών και των προσβαλλόμενων κρατικών και κοινωνικών εννόμων αγαθών. Η περί ης ο λόγος ευεργετική ρύθμιση έχει μάλιστα επεκταθεί σε όσους υποβάλλουν αίτηση διεθνούς προστασίας ή ασύλου, ώστε να μην απαιτείται η εξέταση από το δικάζον δικαστήριο εάν ο κατηγορούμενος τυγχάνει πρόσφυγας κατά την έννοια της Συμβάσεως της Γενεύης, αλλά να αρκεί, ως προς την προειρημένη απαλλαγή του, η υποβολή τέτοιας prima facie βάσιμης αιτήσεως (βλ. ΤρΠλημΚερκ 2012/2004, ΠοινΔικ 2005, 691).

Από την ανάγνωση όλων ανεξαίρετως των εγγράφων, που λεπτομερώς αναφέρονται στα ταυτόριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του Δικαστηρίου τούτου, τις απολογίες των κατηγορουμένων στο ακροατήριο και γενικά από την όλη συζήτηση της υποθέσεως καθώς και από την αξιολογική εκτίμηση όλων των προμνημονευθέντων αποδεικτικών μέσων, σύμφωνα με την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 177§1 ΚΠΔ αρχή της ηθικής αποδείξεως, αποδείχθηκε και το Δικαστήριο πείσθηκε ότι: Την 2-10-2017 και περί ώρα 22:45, οι τρεις κατηγορούμενοι επιχειρήσαν, ως υπήκοοι τρίτης χώρας, να εξέλθουν από το ελληνικό έδαφος χωρίς τις νόμιμες διατυπώσεις και ειδικότερα, κατόπιν αρμοδίας διενεργούμενου αστυνομικού ελέγχου από στελέχη του τμήματος αλλοδαπών της Υποδιευθύνσεως Ασφαλείας Πατρών στον επιβατικό σταθμό του Νοτίου Λιμένα Πατρών και σε επιβάτες που θα ταξίδευαν με πλοία της ακτοπλοϊκής γραμμής Πάτρα-Ιταλία, διαπιστώθηκε ότι οι κατηγορούμενοι επιχειρήσαν, ως υπήκοοι Τουρκίας, να εξέλθουν από το ελληνικό έδαφος προς την Ιταλία, αφού κατείχαν εισιτήρια, προκειμένου να επιβιβασθούν στο Ε/Γ-Ο/Γ πλοίο «ASTERION», που φόρτωνε και θα απέπλεε περί ώρα 23:59 της ανωτέρω ημεροχρονολογίας με προορισμό τη Βενετία της Ιταλίας, και δη άνευ των νόμιμων διατυπώσεων, διότι αυτοί στερούνταν των νόμιμων ταξιδιωτικών τους εγγράφων. Οι κατηγορούμενοι κατείχαν επίσης και χρησιμοποίησαν εν γνώσει αυτών πλαστά διαβατήρια και πιο

συγκεκριμένα, κατόπιν του προδιαληφθέντος αστυνομικού ελέγχου, κατελήφθησαν ως υπήκοοι Τουρκίας, εντός του επιβατικού σταθμού του Νοτίου Λιμένα Πατρών κατέχουν τα με αριθμούς 502 και 503 και 504 αντίστοιχώς πλαστά διαβατήρια Τουρκίας, τα οποία χρησιμοποίησαν εν γνώσει τους, δοθέντος ότι τα επέδειξαν στους αρμόδιους αστυνομικούς υπαλλήλους, προκειμένου να επιβιβασθούν στο προειρημένο πλοίο πριν από τον απόπλου αυτού. Οι τρεις κατηγορούμενοι είναι πολίτες της Τουρκίας, αλλά κουρδικής εθνοτικής καταγωγής και πανεπιστημιακής εκπαίδευσως. Παρότι λοιπόν συμμετείχαν σε νόμιμες μόνον πολιτικές συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες, ομιλίες και έτερες αντίστοιχες εκδηλώσεις, στοχοποιήθηκαν στην Τουρκία, ένεκα της αριστερής τους ιδεολογίας και της εντεύθεν νόμιμης πολιτικής δράσεως αυτών εντός και εκτός του πανεπιστημιακού χώρου, και κατηγορήθηκαν, με τον τουρκικό αντιτρομοκρατικό νόμο, για συμμετοχή στην κουρδική οργάνωση ΡΚΚ και τρομοκρατία, που όμως δεν αποδεικνύονται. Ως προς τον πρώτο και την τρίτη των κατηγορουμένων έχουν μάλιστα αφενός καταστεί τελεσίδικες οι εκδοθείσες από τουρκικά δικαστήρια σχετικές καταδικαστικές τους αποφάσεις και αφετέρου εκδοθεί τα εκτελεστά οικεία εντάλματα σύλληψεως αυτών, ενώ αναφορικά με το δεύτερο κατηγορούμενο εκκρεμεί η σχετική διαδικασία ενώπιον του ανώτατου δικαστηρίου της Τουρκίας, αλλά έχει ήδη εκδοθεί το εκτελεστό οικείο ένταλμα σύλληψής του. Εξαιτίας των ιδίων λόγων, ο πρώτος και η τρίτη των κατηγορουμένων απολύθηκαν επίσης από τις θέσεις αυτών ως δημοσίων υπαλλήλων του τουρκικού δημοσίου, ενώ ο δεύτερος κατηγορούμενος αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τις σπουδές αυτού ως μεταπτυχιακού φοιτητή στο πανεπιστήμιο της Μαλάτια. Οι τρεις κατηγορούμενοι αναγκάστηκαν επομένως, ενόψει των προμνημονευθεισών καταδικών αυτών, των συνεπειών τους και των απάνθρωπων συνθηκών που επικρατούν στις τουρκικές φυλακές ιδίως για τους αριστερούς και τους Κούρδους, να εγκαταλείψουν την Τουρκία ως χώρα καταγωγής τους, όπου διάκονται για τις προειρημένες πολιτικές πεποιθήσεις αυτών, τη νόμιμη πολιτική τους δράση και την κουρδική εθνοτική καταγωγή αυτών, ώστε να διαφύγουν της σύλληψής τους από τις τουρκικές αρχές συνεπεία των ως άνω μη δίκαιων δικών ενώπιον των τουρκικών δικαστηρίων. Οι τρεις κατηγορούμενοι δεν μπορούσαν μάλιστα να προμηθευθούν νόμιμα ταξιδιωτικά έγγραφα από το τουρκικό κράτος, διότι η έξοδος αυτών από την Τουρκία δεν ήταν δυνατή, αφού εκκρεμούν εναντίον τους σχετικές ποινές καθείρξεως και τα προδιαληφθέντα οικεία εντάλματα σύλληψεως. Προκειμένου λοιπόν να αποφύγουν την ανωτέρω σύλληψη αυτών στην

Τουρκία, την εκτέλεση των προμνημονευθεισών άδικων ποινών καθείρξεως στις τουρκικές φυλακές, την απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση που θα υποστούν από τις τουρκικές αρχές καθώς και τον εντεύθεν κίνδυνο για τη ζωή, την προσωπική ελευθερία και τη σωματική τους ακεραιότητα, ο οποίος δεν μπορούσε να αποτραπεί παρά μόνο με τη διαφυγή αυτών από την Τουρκία, οι τρεις κατηγορούμενοι εισήλθαν, όπως έχει ήδη αναφερθεί, στην Ελλάδα άνευ των νόμιμων διατυπώσεων και επιχείρησαν να εξέλθουν από την ημεδαπή κατέχοντας τα προειρημένα πλαστά διαβατήρια, ώστε να μεταβούν στην Ιταλία με τελικό προορισμό τη Γερμανία, όπου έχουν συγγενείς και φίλους και θα ζητούσαν πολιτικό άσυλο. Συνελήφθησαν εν συνεχεία στην Ελλάδα κατά τον προπαρατεθέντα τρόπο και ασκήθηκε εις βάρος τους από τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Πατρών ποινική δίωξη για τα προβλεπόμενα και τιμωρούμενα από τις διατάξεις των άρθρων 83§1εδ.α Ν. 3386/2005 και 29§7 Ν. 4251/2014 πλημμελήματα της παράνομης εξόδου από τη χώρα και της κατοχής και της χρήσεως πλαστών διαβατηρίων αντιστοίχως. Οι τρεις κατηγορούμενοι παραδεκτώς υπέβαλαν επίσης, σύμφωνα με τη μείζονα σκέψη της παρούσας αποφάσεως, προφορικώς κατά τη διεξαχθείσα ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου αποδεικτική διαδικασία και δη την απολογία τους αίτημα ασύλου. Το εν λόγω αίτημα τυγχάνει βάσιμο, διότι οι κατηγορούμενοι είναι αλλοδαποί, οι οποίοι, συνεπεία του πραγματικού φόβου αυτών ότι διώκονται στην Τουρκία ένεκα των προδιαληφθεισών πολιτικών πεποιθήσεων και της κουρδικής καταγωγής τους, ευρίσκονται εκτός της χώρας της ιθαγένειας αυτών, δηλαδή της Τουρκίας, και δεν επιθυμούν ως εκ τούτου να θέσουν τον εαυτό τους υπό την προστασία της περί ης ο λόγος χώρας, όπου κινδυνεύουν επιπροσθέτως να υποστούν σοβαρή βλάβη εξαιτίας της προαναφερθείσας απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχειρίσεως και της προμνημονευθείσας σοβαρής παραβιάσεως των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αυτών, με αποτέλεσμα να συνιστούν, σύμφωνα με την προηγηθείσα νομική σκέψη, πρόσφυγες και να απαγορεύεται η επαναπροώθησή τους στην Τουρκία. Οι τρεις κατηγορούμενοι τέλεσαν επομένως τις προπεριγραφείσες κατ' αρχήν άδικες πράξεις της παράνομης εξόδου από τη χώρα και της κατοχής και της χρήσεως πλαστού διαβατηρίου, ευρισκόμενοι σε κατάσταση ανάγκης, προκειμένου να αποτρέψουν τον προειρημένο παρόντα και αναπότρεπτο με άλλα μέσα κίνδυνο που διατρέχουν, δίχως υπαιτιότητά τους, στην Τουρκία αναφορικά με τη ζωή, τη σωματική ακεραιότητα και την προσωπική ελευθερία αυτών ως υπέρτατα έννομα αγαθά, ενώ η εντεύθεν προκληθείσα βλάβη στο κρατικό έννομο αγαθό της ελληνικής δημόσιας τάξεως και

